

Krása pod sluncem 18
Krása

V7
1966

KRÁSY SLOVENSKA

ROČNÍK XLIII

Kčs

3,50

prechádza v zvislý zárez (v. t.). Zo zárezu pred koncom vľavo a priamo hore na úzku trávnatú lávku. (Lávkou možno vytraverzovať doprava na rebro steny.) Nad nami je hladká kompaktná stena, hore zakončená strechovým previsom. V smere jeho pravého okraja vedie ďalší výstup. Spočiatku niekoľko metrov členenými skalami do otvorenej steny a pomocou skôb 25 metrov priamo hore do kúta na pravom okraji previsu. Kútom ešte 15 metrov na veľkú trávnatú plošinu. Z jej ľavého okraja stienkou hore a mierne doľava na začiatok málo výrazného žliabku. Opäť cez previs a stále priamo hore (koniec veľkých ťažkostí) žliabkom, ktorý sa prehĺbuje a vyvedie nás do najvyššej štrbiny pravého rebra. Rebrom na vrchol. Stupeň obťažnosti: V—VI. I. výstup: 7—8. VIII. 1959, I. Gálfy — I. Urbanovič, A. Stolz — A. Hetinacz, čistý čas výstupu 7 hodín. II. výstup: 27. X. 1962, J. Rybanský — L. Janiga. III. výstup: 28. X. 1962, E. Eštok — M. Krišák.

5. VARIANT V PRAVEJ POLOVICI STENY.

Kominovitým žliabkom, ktorý ústi do štrbiny za prvou vežou pravého rebra. Možno ho použiť ako nástup na rebro. Stupeň obťažnosti III. I. priestup: členovia THS pri záchranej akcii 11. VIII. 1954, I. Andráši — J. Poljak (celým žliabkom v zostupe), A. Deiczö — L. Richvalský, J. Parák — J. Richvalský (dolná časť vo výstupe).

6. PRAVÝM REBROM STENY.

Nástup v kotle rokliny, ktorá spadá z Dolnej Granátovej štrbiny, a to nad tzv. Obrovským kominom. Sem cestami K 856, K 860, a, b, c.

Z kotla doľava (na Z) ľahko na 1. vežu, zostup po lane 18 m do sedielka (tu ústi cesta č. 5.) Na 2. vežu tráv-

natým vhlbením doľava pod žltú stienku, cez hranu doprava do kominu a ním (v. t.) ku skalnému oknu. Doľava na vrchol, zostup po lane 6 m a priamo na 3. vežu. Z nej dolu po lane 8 m do štrbiny a platňovým výšvihom v. t. sprava od hrany na nevýrazný vrchol 4. veže. Kútom (skoba) v. t. na 5. vežu, zostup popri skalnej ihle a priamo na 6. vežu. Z nej nadol úzkym hrebénom, nad štrbinou (sem prichádza cesta č. 4) prekročenie do protifahej stienky a vhlbením vpravo od trhliny na trávnatú plošinku. Traverz doľava v. t. do žliabku, ktorý je pokračovaním trhliny a ďalej už ľahko na vrchol. Stupeň obťažnosti IV. I. výstup: 15. X. 1959, S. Samuhel — E. Kiefer, za 5 hodín. II. výstup: J. Weinziller — Š. Culka, 22. V. 1960. III. výstup: 6. VII. 1960, P. Rajtar — Š. Hrdina.

Zostupy: (do Velickej doliny, na terasu Kvetnice).

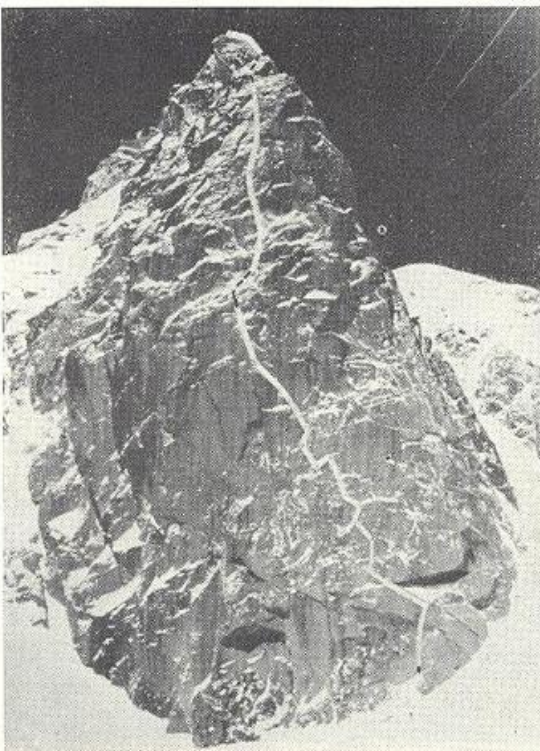
Z vrcholu Granátovej steny cez dva skalné zuby ľahko do Granátového sedla (5 min.) Odtiaľto:

a) Na juh žľabom P-856 A, ktorý je spočiatku mierny a trávnatý, neskôr sa zvažuje a má niekoľko stupňov. Obchádzame ich sprava. Tak zideme až do kotla v roklíne spadajúcej z Dolnej Granátovej štrbiny, prekročíme protifaheľ rebro a na druhej strane širokým kuloárom K 856 ľahko do doliny. Miestami kv. II. Asi 1 hodina.

b) Na západ dolu do rokliny spadajúcej z Hornej Granátovej štrbiny. Roklinou nadol, tam, kde sa zužuje, doprava (na Z) cez rebro s malými vežičkami na trávniky pod Opálovou stenou. Šikmo doprava ľahko do doliny. Obťažnosť I. Čas v zostupe asi $\frac{3}{4}$ hod. Pri prechode cez rebro ťažšia orientácia.

ČS. HOROLEZCI V ALPÁCH

INŽ. PETER KAISER
INŽ. IVAN FIALA

Južná stena Aiguille du Midi,
Rébuffatova cesta.
Foto inž. Peter Kaiser

Šesťnásťčlenná skupina čs. horolezcov pod vedením MUDr. Zdeňka Vlča tvorila I. čs. zimnú výpravu do Západných Álp. Výprava mala východisko v horolezeckom stredisku Chamonix a operovala v čase od 28. II. — 24. III. 1966 v skupine Mont Blancu. Čs. horolezcov priateľsky privítal popredný činiteľ francúzskeho horolezectva André Contamine. Pretože zimné horolezectvo v Západných Alpách je doménou iba niekoľkých vynikajúcich profesionálnych horských vodcov a špičkových horolezcov, vzbudila pomerne početná československá výprava pozornosť odborných kruhov, ako aj širokej verejnosti. Počiatočnú nedôveru však rozptýlili už prvé výsledky dosiahnuté v rámci aklimatizačných výstupov. Desiatčlenná skupina v zložení m. š. Ivan Gálfy a Ivan Urbanovič, m. š. Ján Ďurana a Ľudovít Záhoranský, Peter Kaiser, Ivan Fiala, Ján Jursa, Ján Jančík, Vladimír Skalický a Čestmír Wojczik, absolvovala výstup na Mont Blanc (4807 m) z Walle Blanche cez Mont Blanc du Tacul (4248 m) a Mont Maudit (4465 m). Dvojica Milan Vacek a Jiří Gaisel vyliezla po Mont Maudit. Výstup na Mont Blanc trval 3 dni. V tom istom

čase trojica z. m. š. Miloš Matras, m. š. Gerhart Tschunko a Jaroslav Budín vystúpila Contaminovou cestou južnou stenou Aiguille du Midi za 2 dni. Po aklimatizačných výstupoch sa výprava rozdelila do viacerých skupín. Najväčší záujem vzbudil výstup štvorice reprezentantov Gálfy, Ďurana, Urbanovič a Záhoranský, severovýchodným, 1200-metrovým pilierom Mont Blanc du Tacul, ktorý by bol znamenal jeho prvé zimné prelezenie. Tri dni družstvo postupovalo podľa plánu, náhla zmena počasia prinútila skupinu stráviť ďalšie 2 dni v hornej tretine piliera. Na šiesty deň od nástupu do steny sa rozhodli pre veľmi nepriaznivé počasie zostúpiť zlanovaním. Z podobných dôvodov nepodaril sa pokus preliezť východnú stenu Grand Capucin trojici Budín, Matras, Tschunko. Za najúspešnejší sa považuje výstup dvojice Kaiser, Fiala 800-metrovým ľadovým Gerwasootiho kuloárom na Mont Blanc du Tacul za 2 dni, ktorý znamenal jeho tretie zimné prelezenie. Štvorica Jursa, Skalický, Jančík a Vacík preliezla južnou, 250-metrovou stenou Aiguille du Midi Rébuffatovou cestou, tiež za 2 dni. Počasie nedovoľovalo ďalšie túry, iba pred skončením výpravy za prechodného vyčasenia trojica Budín, Matras a Tschunko vystúpila na Mont Blanc (3 dni) normálnou cestou z Plan du Aiguille, traverz Bosonským ľadovcom, výstup na Valotovu chatu a odtiaľ na vrchol.

Výpravu treba hodnotiť nielen ako priekopnícky čin v dejinách československého horolezectva, ale športové úspechy výpravy, dosiahnuté za veľmi nepriaznivých podmienok, predstavujú časť tohoročného zimného podnikania v Západných Alpách. Túto skutočnosť vyzdvihol v konečnom hodnotení aj André Contamine slovami: „Ukázali ste mnohým našim horolezcom, ako sa v zime v Alpách dá a má liezť.“

Mont Blanc du Tacul, severovýchodný pilier, vysoký 1200 m; x miesta bivakov.

Foto inž. Peter Kaiser

